

TINERETUL ORTODOX AZI

Supliment al Revistei Gând și Slovă Ortodoxe
pentru tineri, copii ... și părinții lor

... *de vedere*

**„Este regretabil faptul că
facem cozi mai mari la
ghișeele farmaciilor decât în
fata sfântului altar, unde
putem primi Leacul
nemuririi, adică Sfânta și
Dumnezeiasca Euharistie”**

pag. 3

*Fragment din
predica
rostită de ÎPS.
LAURENTIU
STREZA
Arhiepiscopul
Sibiului și
Mitropolitul
Ardealului,
de Sfântul
Nicolae, 6
Decembrie
2009*

Povestea lui Gândăcuț și a Boncuței

Afost odată ca niciodată, într-o țară îndepărtată, într-o căsuță părăsită, o familie de gândăcei: Mama-gândăcel, fetița-gândăcel și Gândăcuț, băiețelul cel mai mic. Aceștia trăiau într-o coajă de nucă dintr-un coșuleț spânzurat de grinda casei celei vechi. Își făcuseră un loc tare comod, cald, în care se simțeau bine, iar gândăceii cei mici obișnuiau să se joace pe blânița roșcată a unei veverițe prăfuite care veghea deasupra coșulețului cu nuci.

pag. 10

Cuprins

IERTAREA

Al șaptelea cuvânt către tineri

+ Pr. Gheorghe Calciu / pag. 4

Spovedania

Părintele Justin Pîrvu / pag.7

Sfaturi la ceas de taină

Poezie de Paraschiva Rădoi / pag.8

FILE DE ISTORIE... ALTERNATIVĂ

Decapitarea unui sfânt

Ieronim Hristea / pag. 12

CUVÂNT CĂTRE TINERI

al Sfântului Vasile cel Mare III / pag. 14

RUGĂCIUNE DE DIMINEAȚĂ

Părintele Arsenie Boca / pag.15

Îți place Suplimentul *Tineretul Ortodox azi* ?

NU ?

Atunci hai să-l scriem împreună !

Trimite propunerile tale la e-mail: tdaronet@yahoo.com

și vom face un supliment așa cum îți place ție !

Doamne Ajută !

„Este regretabil faptul că facem cozi mai mari la ghișeele farmaciilor ...

[...] **P**ilda vieții Sfântului Nicolae ne îndeamnă să luăm aminte cu toată seriozitatea la faptele milosteniei, atât trupești cât și sufletești. Lipsurile, necazurile materiale sunt legate direct de profunda criza morală prin care trecem. Sănătatea noastră sufletească și trupească este tot mai mult periclitată de încercările ce vin asupra noastră din îngăduința lui Dumnezeu. În calitate de creștini, putem să ne bucurăm de progresele medicinei și farmaciei, dar nu trebuie să uităm că viața noastră și sănătatea sunt daruri ale lui Dumnezeu, pe care le încredințează fiecărei persoane în parte, nu instituțiilor din domeniul sănătății. Responsabilitatea pentru ceea ce facem cu aceste daruri revine în primul rând fiecăruia dintre noi. Profesioniștii în medicină nu pot lua în locul nostru deciziile care privesc sănătatea noastră și a copiilor noștri. Medicina s-a bazat întotdeauna pe consimțământul informat al pacientului și pe principiul hipocratic „primum non nocere” (mai întâi să nu faci rău).

Din nefericire, în ultimul timp se ridică o serie de întrebări grave cu privire la respectarea acestor principii. Încă de anul trecut am dorit să atragem atenția asupra riscurilor pe care le presupune încercarea de a administra populației vaccinuri insuficient testate, care conțin substanțe deosebit de toxice. Chiar în comunitatea medicală există rezerve și controverse legate de vaccinurile împotriva cancerului de col uterin (atribuit virusului papiloma uman), a gripei noi (porcine), a poliomielitei. Îngrijorător este faptul că producătorii acestora și autoritățile de resort nu își asumă responsabilitatea cuvenită față de efectele secundare negative semnalate sau posibile, gestionând crizele medicale prin panică mediatică (cazul gripei aviare) și invocarea măsurilor coercitive. Aceste situații regretabile constituie pentru noi, credincioșii, un motiv în plus să ne îndreptăm mai hotărât atenția spre Dumnezeu, Izvorul vieții și al sănătății. Este regretabil faptul că facem cozi mai mari la ghișeele farmaciilor decât în fața sfântului altar, unde putem primi Leacul nemuririi, adică Sfânta și Dumnezeiasca Euharistie. Să promovăm igiena și să apelăm la medicină, dar să ne temem mai mult de epidemiile de păcate, decât de epidemiile de gripă. Păcatele sunt adevărata cauză a tuturor suferințelor noastre, atât sufletești cât și trupești. [...]

Iubiți credincioși,

Exemplul Sfântului Ierarh Nicolae se cuvine să fie urmat și de către noi, creștinii de astăzi. Să-i urmăm lui în credință, în nădejde, dar mai ales în dragoste.

Sfântul Ierarh Nicolae să ne fie tuturor cald folositor și rugător către Domnul, iar prin mijlocirea lui să ne învrednicim cu pace, cu sănătate și cu bucurie multă, să petrecem aceste sfinte zile ale postului Crăciunului, spre folosul nostru sufletesc și trupesc, și să ajungem și la ziua cea sfântă și luminoasă a Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia să-I fie slava în vecii vecilor. Amin.

Al vostru, al tuturor, de tot binele voitor și rugător către Domnul,

† **Dr. LAURENȚIU STREZA**

Arhiepiscopul Sibiului și Mitropolitul Ardealului

IERTAREA

Al șaptelea cuvânt către tineri¹

+ Pr. Gheorghe Calciu

„De aceea îți zic:
Iertate sunt păcatele ei cele
multe, căci mult a iubit”
(Luca 7, 74)

Când am început aceste „Cuvinte”, tinere prieten, la primul din cele șapte nici nu te cunoșteam. Știam despre tine că ești, că aspiri spre ceva ce lumea nu-ți poate da, și te-am chemat, ca pe frațele meu necunoscut, să-ți arăt o cale nouă pe care să pășești. Ți-am vorbit despre Hristos și despre Biserica Lui, despre un cer și un pământ nou, despre moarte și înviere și, mai presus de toate, despre iubirea lui Iisus pentru tine. Dar acum îți spun frate, nu doar semen al meu; te iubesc, nu cu o iubire abstractă care își caută obiectul, ci cu iubirea care a găsit, fiindcă te cunosc și ești în inima mea, așa cum și eu sunt în inima ta. Căci dacă ai venit aici ca să mă ascuți de mai multe ori, ai făcut-o pentru că ai auzit glasul lui Iisus, acel glas irezistibil care te-a trezit din amorțeala ta materialistă și din letargia ateistă în care zăceai. Ai auzit când Iisus ți-a spus: „Vino la Mine!”. Și când te-ai întors la el, ți-a pus inel în degetul tău și încălțăminte nouă în picioarele tale, și pe umeri haina cea mai bună (Vezi pilda fiului risipitor, Luca 15, 20-24).

Fiindcă veneai rănit și sângerând. Erai oprimat de tot ceea ce învățaseși despre zeificarea materiei și de toate interdicțiile ridicate în fața căutărilor tale de către ateismul fetișizat. Înaintea ochilor tăi, orbi până atunci, s-a aprins o lumină mai ademenitoare decât otice cântec de sirenă al lumii. Și ai lăsat departe în urma ta țara de secetă a necredinței și roșcovele (ibidem, Luca 15, 14-17) pe care le mâncașezi până atunci. Ai uitat de dascălii tăi, care îți spuneau că aceasta este singura hrană și că fără de ea vei muri. Și ai auzit atunci cuvântul lui Iisus, care îți spunea: „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci și cu tot cuvântul care iese

din gura lui Dumnezeu” (Matei 4, 4).

Prietene, când oare ai ajuns să te hrănești cu cuvântul lui Dumnezeu? Și totuși asta faci! Pentru acest cuvânt ai renunțat la odihna ta, la pacea ta comodă, ai înfruntat obstacole și interdicții și ai venit aici, să te hrănești cu cuvântul lui Hristos.

Cinste ție, prietene! Dumnezeu îți va dărui cuvântul și harul Său, și ți-l va dărui din belșug, pentru că este scris: „Că oricine cere, ia; cel care caută, află; celui care bate, i se va deschide” (Matei 7, 8). Pentru această cerere stăruitoare a ta, curajosul meu prieten, Iisus te va răsplăti. Fiindcă ai avut curajul să lupți cu o obișnuință și cu o inerție care te făcuseră prizonierul lor; fiindcă ai avut curajul să rupi barajul interdicțiilor pe care ți le-a impus, ca pe un baraj de netrecut, ideologia marxistă, crezând că postulatele de autoritate nu au nevoie de demonstrație și că autoritatea ar putea suplini credința; fiindcă ai avut curajul ca, o dată ieșit de sub servitutea acestor doctrine, să mergi spre ceea ce ți se contura în față ca o iubire tangibilă. Și cu cât ai înaintat, cu atât ai înțeles mai bine că această iubire infinită și crucificată strălucea pentru tine, omule unic și irepetabil, cum te-am mai numit cândva. Pentru acest curaj al tău ai primit iertarea. Nu simți oare în tine duhul acesta al dragostei, al

liniști care s-a instalat în sufletul tău, siguranța cu care pășești pe noul drum al ascultării de Hristos? Este harul lui Dumnezeu, care vine la tine. Mai întâi, acest har te vizitează rar. Atunci când, rugându-te, vei simți un fior de o clipă trecându-ți prin inimă, ca o bucurie inefabilă, atunci când, îngenuncheat fiind, vei simți o duioșie inexplicabilă în suflet și o nevoie imperioasă de a plânge, să știi că te vizitează Harul. Stăruiește, prietene, și Harul va veni mai des, tot mai des, până te va locui permanent. Atunci vei cunoaște starea de har continuă și pacea interioară, a cărei sursă este iertarea acordată de Hristos și care se preface într-o bucurie spirituală iradiind invizibil prin toți porii ființei tale. Și vei cunoaște fericirea de a fi iertat și de a ierta. Căci viața noastră este dură atâta vreme cât materia reprezintă cerul și pământul nostru, iar duhul nostru rămâne orb atâta vreme cât ateismul este religia noastră. Și dacă există totuși ceva care te salvează, prietene, chiar în perioada chemării tale la Hristos, înainte ca sufletul tău să fi fost inundat de lumina credinței, acel ceva este bucuria de a ierta și a fi iertat. „La vie en commun est dure. Il faut savoir se faire pardonner” (Viața în comun este dură. Trebuie să știi să te faci iertat.). Nu numai să ierți, ceea ce îți ar oferi satisfacția orgolioasă a bunătății, ci să știi să te faci iertat, ceea ce este echivalentul absolut al umilinței [smereniei].

Îmi amintesc că ți-am vorbit despre Iisus și despre Biserica Lui ca despre o instituție sfântă, ca despre o realitate spirituală pe pragul căreia te afli de mult. Dar abia acum ai reușit să rupi zecile de fire invizibile ale unor concepții care te trăgeau înapoi. Ți-am vorbit despre bisericile presărate pe pământul acestei țări, pe care călcăm cu picioare vesele sau îndurerate, și ți-am arătat că am rezistat prin veacuri de umilință, dar și de slavă, prin credința noastră ortodoxă indestructibilă. Că dragostea de pământ și legătura de sânge și de limbă s-au exprimat în istoria vie, adevărată, prin bisericile ridicate de voievozi și de pârcălabi - literă de piatră, pe care vremea nu o poate șterge. Iar dacă acum vedem o biserică

dărămată, pentru că în locul ei să se ridice o cârciumă, spunem: „NU!”, cu toată durerea sufletului nostru, împotriva celor ce cred că dărâmand biserici și interzicând - în presă, în școli și în inimi - cuvântul lui Dumnezeu, L-au desființat pe Acela din a Cărui milă trăim și durăm.

Ți-am vorbit de libertatea ta în Hristos și despre cum trebuie s-o folosești. Ți-am arătat că mineralele nu cunosc nici moarte, nici viață, decât prin analogie, ci numai starea de fapt; că animalele cunosc viața și moartea, dar inconștient; dar tu, tinere, omule, cunoști și moartea și viața și, mai presus de ele, învierea, oricât ți s-ar fi interzis să crezi în ea. Căci Hristos te-a chemat la îndumnezeire. Nu la condiția de simplă viețuitoare, nici măcar la simpla condiție de om, ci te-a ridicat deasupra condiției umane, când a zis: „*Părinte, voiesc ca unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceea pe care Mi i-ai dat...*” (Ioan 17, 24).

Acestea sunt lucrurile pe care ți le-am spus, tânărul meu prieten, și multe asemenea, cu toate cuvintele lui Hristos. Și pentru aceasta m-au urât frații mei, iar ție ți s-a interzis să vii să mă ascuți; ție, care însetai după cuvântul lui Dumnezeu și care voiai să știi dacă ești condamnat total sau ai fost ales de cineva pentru un destin mult mai înalt, pentru înviere. Ți s-au închis porțile și ți s-au ridicat în față ziduri de opreliști. Ție, care scriai într-una din scrisorile tale - căci orice scrisoare de la unul dintre voi vă exprimă pe voi toți - despre pornirea voastră de a căuta ceea ce transcende materia, de a depăși imanentul astăzi zeificat, despre toată nădejdea voastră de a pași pe calea adevărului și despre bucuria de a-L fi întrezărit pe Cel ce Însuși este Adevărul, Calea și Viața.

Îmi scriai cu câteva zile în urmă: „Ge bucurie să auzi vorbindu-se despre Dumnezeu și despre lume, alta decât cea a materiei, de la o catedră laică și de către un profesor laic! Era un vis în care nu putea crede. Și să înțelegi că omul acela laic era iluminat de un duh de credință pe care nu-l făcea cunoscut nu numai prin cuvinte, ci și prin toată lumina care iradia din ființa lui. De aceea, aproape că vă invidiez

pe voi, teologii, care știți și cunoașteți și trăiți ceea ce noi nu cunoaștem și nu știm, dar spre care întregă noastră ființă aspiră”...

Sau tu, tinere profesor de 35 de ani, care spunea: „Mi-am petrecut toți anii aceștia de învățământ scoțând *cu băta* elevii din biserici. Acum însă am înțeles ce-i aducea acolo și de ce reveneau la biserică, iertându-mă. Înțeleg acum că dacă voi, niște copii din anul întâi de Seminar, credeți atât de tare și știți atâtea lucruri despre adâncurile ființei umane și despre o lume pe care eu am interzis-o elevilor mei, eu trebuie să cred mai mult decât voi”.

Nu ne amintesc oare aceste cuvinte de convertirea lui Pavel de pe drumul Damascului? Căci, dacă admitem cu Albert Camus, că fiecare om trece măcar o dată în viață prin Muntele Măslinilor, tot așa trebuie să admitem că fiecare dintre noi experimentează o dată drumul Damascului, când glasul lui Iisus răsună și pentru noi: „*Saule, Saule de ce Mă prigonești?... Greu îți este să izbești cu piciorul în fepușă!*” (Faptele Ap. 9, 4-5).

Nimeni nu este scutit de suferință. Dacă suferim, suferința să fie întru Hristos; dacă iertăm, să iertăm pentru Hristos! Dar adevărul să ne stea în față totdeauna. „Adevărul înaintea păcii”, cum îmi spunea un student de la Politehnică, auditor al acestor „Șapte cuvinte către tineri”; și să înțelegem prin „pace” nu pacea lui Hristos de la Ioan 14, 27², nici răstimpul între două războaie, cum îi plăcea să spună lui Nicolae Titulescu, ci acea comoditate sufletească și materială pentru care călcăm în picioare principiile și dreptatea, acea stare de *toleranță* care ne ajută să ne culcăm în fiecare seară cu un compromis în inimă și să ne trezim cu un compromis nou sub pernă...

Și acum voi citi declarația unui student de la Teologie, în legătură cu aceste „Șapte cuvinte”. Pentru că s-au luat astfel de declarații scrise, la Institutul Teologic, forțându-se mâna și conștiința. Se știe ce înseamnă o declarație scrisă, ce sursă de teamă și de teroare [poate constitui ea], așa cum s-a întâmplat în câteva cazuri. Din numărul declarațiilor date am ales una, pentru că este mai limpede (nu mai

dreaptă, căci toate sunt la fel de drepte):

„... declar că în ziua de miercuri, 12 aprilie a.c., la orele 21, am audiat <Al șaselea cuvânt către tineri> rostit de părintele Gh. Calciu-Dumitreasa în pridvorul Bisericii Radu-Vodă din București. De asemenea, am mai audiat și al treilea și al patrulea și al cincilea cuvânt, dar în alte condiții... Declar că am întâlnit la ultima, precum și la celelalte predici ale sale, foarte mulți studenți de la Institutul Teologic, doctoranzi în Teologie, studenți de la alte facultăți, persoane pe care nu le mai văzusem niciodată și foarte mulți elevi seminarști. Atmosfera din biserică a fost impresionantă și am trăit în mod real clipe de înălțare sufletească și de reculegere. În privința conținutului predicilor, mă declar întru totul de acord cu ideile expuse de părintele profesor, care nu face decât să privească realist și lucid problemele ce se cer primate astfel, respectând strict învățăturile Bisericii Ortodoxe.

Părintele profesor Gh. Calciu mi-a fost profesor mai mulți ani la Seminarul Teologic din București, al cărui absolvent sunt, și a contribuit în cea mai mare măsură la formarea noastră ca elevi și adevărați slujitori ai Domnului Hristos și ai Bisericii neamului”.

Oare trebuie să mai adaug ceva? Poate doar omagiul meu pentru acest curaj al studentului respectiv și al vostru, al tuturor celor care, călcând peste instinctul de conservare, ați pus „adevărul înaintea păcii” și ați venit aici; sau poate bucuria pe care mi-au făcut-o celelalte declarații, scrise sau verbale, ca și prezența voastră în această biserică; sau poate, în sfârșit, umilința mea că sunteți buni și Îl iubiți pe Iisus mai mult decât pe mine, căci, chiar fără să fiți slujitorii Lui, nu ați pregetat să sacrificați comoditatea voastră pentru a veni să vă exprimați dragostea de Dumnezeu.

Să ne rugăm pentru toți frații noștri care ne iubesc și care ne urăsc pe noi, care ne-au făcut bine și rău, care ne-au iertat sau nu ne-au iertat. Noi toate să iertăm tuturor!

Voi încheia, tinere prieten, acest ultim „Cuvânt” cu o spicuire din „Cuvântul” Sfântului Ioan Gură de Aur care se citește în noaptea

Învierii în toate bisericile ortodoxe, căci vin Paștile, Ziua Învierii și bucuria noastră, a tuturor. Atunci veți afla că Hristos a înviat și că noi toți vom învia. Când spun că veți afla, înțeleg că inima și sufletul vostru va descoperi plener această certitudine care era de mult în voi și în virtutea căreia sunteți aici.

„...De a lucrat cineva din ceasul întâi, să-și primească astăzi plata cea dreaptă; de a venit cineva în ceasul al treilea, mulțumit să prăznuiască; de a ajuns cineva în ceasul al șaselea, să nu se îndoiască nicidecum, căci cu nimic nu va fi păgubit; de a întârziat cineva până în ceasul al nouălea, să se apropie, nicidecum îndoindu-se; de a ajuns cineva în ceasul al unsprezecelea, să nu se teamă din pricina întârzierii, căci darnic fiind Stăpânul, primește pe cel din urmă ca pe cel dintâi, odihnește pe cel din al unsprezecelea cea ca și pe cel ce a lucrat din ceasul întâi...

Pentru acesta intrați toți în biserica Domnului vostru; și cei dintâi, ca și cei din urmă luați plata...

Înviat-a Hristos și îngerii se bucură.

Înviat-a Hristos și viața stăpânește.

Înviat-a Hristos și nici un mort nu mai este în groapă”.

V-am citit aceste rânduri ca să le știți. V-am citit acest „Cuvânt”, fiindcă vine Săptămâna Patimilor, în fața căreia tot glasul amuțește.

V-am citit acestea, ca să aflați că dacă în zilele care urmează vom trăi în duh și în carne calvarul lui Hristos, pe culmea Golgotei ne așteaptă Iertarea și Învierea.

V-am citit aceste adevăruri, ca să vă amintiti că neamul acesta românesc urcă de veacuri Golgota istoriei, refăcând neîncetat, în spirit, drumul lui Iisus și anticipând, prin credință, această înviere pe care tu, prietenul meu, fratele nostru, al tuturor, o aduci ca pe o făclie arzând în inima ta.

1 Cuvânt rostit în a șasea miercuri a Sfântului și Marelui Post la 19 aprilie 1978.
2 „Pace las vouă, pacea mea dau vouă;” (In. 14, 27).

Spovedania

Cheia mântuirii noastre este Taina Sfintei Spovedanii, care face parte din cele șapte Sfinte Taine ale bisericii noastre creștin-ortodoxe. **Fără această Taină nu există mântuire.** Putem să facem toate nevoițele: post, rugăciune, milostenie, jertfire, dar fără această spovedanie nu se poate.

Prin cine se leagă, prin cine se dezleagă creștinul în această Taină? Se leagă și se dezleagă prin Taina Preoției. Îi auzi pe sectari spunând: *Noi ne spovedim unul la altul și n-avem nevoie de Harul lui Dumnezeu.*

Dar ce este mai important în Taina Spovedaniei, în Taina Preoției? **Harul lui Dumnezeu.** Cu el legăm, cu el dezlegăm. Preotul nu este decât o unealtă prin care lucrează Harul lui Dumnezeu, care nu se amestecă cu păcatele preotului.

Dumnezeu îl pedepsește și pe preotul care dezleagă cu ușurință și pe credinciosul care se bucură de această dezlegare. Merg amândoi în același cazan. Să împărtășești cu nevrednicie?! Astăzi este *modern* să te împărtășești foarte des, și cu cât ne împărtășim mai des, dacă ne apropiem cu nevrednicie, cu atât ne îmbolnăvim sufletește mai mult.

Întâi trebuie să ne curățim, să ne purificăm. Viața nu este atât împărtășania, cât pregătirea pentru această Sfântă Taină a Împărtășaniei cu sângele pe care Hristos l-a vărsat pentru păcatele noastre.

Omul modern este dezbrăcat de harul lui Dumnezeu, dezbrăcat de aceste Taine: a Spovedaniei, a Împărtășaniei și de toate celelalte bunătăți cerești și pământești. Noi mereu fugim, înlăturăm ce e bun și am ajuns să ne deranjeze mirosul de tămâie, al busuicului...

Rugăciunile de seară sunt ca o spovedanie în fața duhovnicului.

Părintele Justin Pîrvu

Sfaturi la ceas de taină

Se pregătește cernerea finală,
Se umplu cupele cu-n ultim vai,
Dureri și spaime și-ngroziri și boală...
- Creștine! „Nu te teme, **crede** numai!”

- Tu, mamă bună, când va fi să fie,
Copilul tău pentru Hristos să-l dai
Voioasă să-l trimiți spre veșnicie:
- Nu plânge! „Nu te teme, **crede** numai!”

- Tu, care tată ești, de fiice ori de fii,
Precum un Brâncoveanu să le stai!
Din stâncă ortodoxă să-i învii:
- Copile! „Nu te teme, **crede** numai!”

- De ești un soț, să fii cu grijă mare!
Să nu se teamă când vei spune: „Hai
E vremea în arenă de intrare,
- Femeie!” „Nu te teme, **crede** numai!”

- Tu, pui de om, de-ți va fi dat și ție
Să-nveți devreme tot ce nu știai,
Fă jertfă din a ta copilărie
Și... „Nu te teme, **crede** numai!”

- Fratele meu de sânge, frate, vrei,
Când înspre moarte s-o porni alai,
Să ne petrecem precum frații Macabei?
Răbda-vom! „Nu te teme, **crede** numai!”

- Tu sora mea, țărână, ca și mine,
Ce multe n-ai avut și multe n-ai,
Îmbogățește-te-n Hristos cum se cuvine
Acum! Și „Nu te teme, **crede** numai!”

- Tu, cel pierdut, risipitor, dar Fiu!!!
Întoarce-te-n lumină, cât mai ai!
Te poți răscumpăra, nu-i prea târziu!
- Întoarce-te și „Nu te teme, **crede** numai!”

- Vrajmașule, de lut ori duh prea rău,
Ce-un singur adevăr nu-nțelegeai;
Că iad e viața fără Dumnezeu,
- Întoarce-te și „Nu te teme, **crede** numai!”

- Tu: tată, mamă, ori vrăjmaș sau frate,
Umăr la umăr când va fi să-mi stai!
Cu sânge cald să curățim păcate!
Hristos ne-o cere:
Nu te teme! Crede numai!

d

o

e

z

i

i

Povestea lui Gândăcuț și a Boncuței

domnitaralu

(urmare din pag. 1)

Tatăl-gândăcel lipsea de multă vreme – cei doi gândăcei mai mici nici nu își putea aminti de el altfel decât din poveștile mamei. Aceasta le spunea adesea povești seara – despre țări frumoase, despre zăpadă, stelute. Însă copiii lor cel mai mult le plăceau poveștile despre vechea lor căsuță, din vremea în care ea era încă locuită. Iar mama le spunea că aceasta a fost cândva o fabrică de nectar – un suc dulce și bun care le plăcea tare mult copiilor de oameni. Însă, ajungând să vorbească despre fabrică, mama gândăcel, în funcție de cum se simțea, fie spunea lucruri frumoase și vesele, fie foarte triste și misterioase, pe care copiii nu le înțelegeau. Așa, bunăoară, le spunea uneori că e o mare pacoste nectarul acesta pentru familia gândăcelilor, că e adevărat că, pe vremea când oamenii făceau acolo nectar, în căsuța lor era mereu cald și că era o plăcere să îi privești pe oameni muncind, dar că pasiunile prea mari sunt distrugătoare și că e mai bine acum... lucru pe care cei doi gândăcei mici nu reușeau să le înțeleagă.

Timpul a trecut, iar cei doi gândăcei au crescut frumoși tare. Gândăcuț se făcuse puternic, avea ochișori mari, rotunzi, verzi, iar aripioarele lui minunate și diafane rășfrângeau razele soarelui în mii de culori. La un moment dat, în timp ce se bălăcea Gândăcuț într-un strop de rouă pe frunza unui nuc bătrân, a văzut prin frunziș o sclipire de smarald care l-a furat cu totul. Țopâind cu grijă să nu sperie acea strălucire, Gândăcuț s-a îndreptat într-acolo și a găsit o mică minune: un alt gândăcel frumos, frumos. Subțirică la mijloc, cu ochi mari, catifelăți și rotunzi, care au clipit cu teamă atunci când el s-a apropiat de ea, dar care, în același timp, l-au învăluit într-o căldură mai mare chiar și decât razele soarelui din amiezile de vară...

A luat-o cu el pe micuța Gândăcică, despre care

a aflat că o cheamă Boncuța, și a dus-o cu el acasă. A prezentat-o mamei lui, care tare mult s-a bucurat pentru că surioara lui tocmai se căsătorise și plecase la o altă căsuță, iar ea se simțea bătrână și își dorea ajutor în căsuța de alună. Astfel, Boncuța și-a intrat deplin în rolul de stăpână a căsuței de nuci, iar zilele lor împreună s-au transformat în nesfârșite minuni. De dimineața până seara deretica prin căsuță, avea grijă de mama lui Gândăcuț, care, într-adevăr, era tot mai bolnavă și nu mai putea nici zbura bine. Însă cel mai mult îi plăceau seriile, când se întorcea Gândăcuț de afară și când începeau să se joace. Zburau prin toată căsuța, se luau la întrecere, ieșeau în via de afară și se bucurau, toamna, de dulceața strugurilor. Iar seara se așezau pe câte o frunză de copac mare, iar Boncuța privea la lună prin aripioara lui Gândăcuț, minunându-se de frumusețea culorilor pe care le vedea proiectându-se pe lună.

Așa au trecut ani de zile. Mama lui Gândăcuț a murit, iar cei doi au rămas singurei în casa cea veche. Iarna, seara, când se așezau în pătuț, cuibărindu-se unul în brațele celui alt și acoperindu-se cu aripioarele diafane, obișnuiau să își imagineze cum zburdă oițe în jurul lor, dar oițe mici-mici, mai mici decât ei. Și, împreună, le dădeau nume până adormeau, acesta fiind cel mai drag joc al lor.

Cât timp Gândăcuț era afară, Boncuța încerca să facă din căsuța lor un loc cât mai frumos, pe care îl primenea în fiecare zi. Astfel, într-o dimineața de vară, aceasta s-a trezit mai devreme și a făcut o salbă de picături de rouă, pe care le-a atârnat în jurul căsuței. Nici nu vă puteți închipui ce încântat a fost și Gândăcuț când a văzut frumusețea sclipirii acelei salbe pe casa lui.

Într-o zi, prin pădurea din jurul casei cu coșulețul de nuci, se plimbau niște oameni, a căror atenție a fost atrasă de sclipirea salbei de

rouă. Aceștia au pornit într-acolo și au găsit căsuța. Deși Boncuța a observat vânzoleala, nu avea cum să știe că vreme de multe săptămâni au vuit toate ziarele din orașele cele mari despre redescoperirea fabricii de nectar. Au început procese la tribunal, moștenitorii au vrut să o primească din nou și să o pună în funcțiune. Ceea ce au și reușit, fără să știe că acest lucru va schimba pentru totdeauna destinul celor doi fericiți gândăcei.

Nu mică le-a fost acestora mirarea, când au văzut că încep să vină oamenii la ei în casă, că fac măsurători și zgomot mare în fiecare zi, până când Gândăcuț, văzând jgheburile mari și amintindu-și de poveștile mamei sale, și-a dat seama că vor să repună în funcțiune vechea fabrică de nectar. Câtă fericire și încântare și mândrie pe el, să poată trăi ce au trăit moșii și strămoșii lui! Sufletul Boncuței era, însă, îndoit. Pe de o parte, se bucura când vedea că oamenii au grijă de casă și o fac frumoasă, pe de altă parte nu putea uita vorbele mamei lui Gândăcuț, când spunea că fabrica aceasta e o mare pacoste.

Totuși, în ciuda schimbărilor, viața celor doi a continuat netulburată. Doar că acum urmăreau și activitățile oamenilor și așteptau să fie pusă în funcțiune fabrica. Iar în ziua în care s-a întâmplat aceasta, cei doi au fost atât de fericiți, încât ore întregi au tot botezat oițe, fără să poată adormi. Încă de a doua zi, curiozitatea lui Gândăcuț despre cum se face nectarul era tot mai mare și tot mai multe ore își petrecea privind la nașterea minunatului suc cu reflexe de foc. Până când, într-o zi, a vrut să guste și el o picătură – doar o picătură – din licoarea fermecată. Și a făcut acest lucru, nevăzut de nimeni, neștiind ce fericire și ce durere îi va aduce. Astfel, Gândăcuț și-a strâns aripioarele în jurul trupușorului firav și s-a aplecat asupra vasului mare, sorbind o picătură – care i-a transformat viața! În aceeași clipă s-a îndrăgostit de licoarea aceea dulce și bună, iar de atunci, seara, când se așeza lângă Boncuța, o lăsa mai mult pe ea să dea nume oițelor, căci

mintea lui era mereu furată de amintirea licorii magice.

Boncuța simțea tot mai mult schimbarea petrecută în Gândăcuț, însă era obișnuită să aibă încredere în el, astfel încât nu i-a spus nimic, ci a ascuns amărăciunea în adâncul sufletului ei. A observat că trec zile multe fără ca ei să se mai uite la lună, că uneori Gândăcuț vine târziu de la jgheabul de nectar și nu îi mai arde să zboare prin casă...

Până când, într-o zi, Gândăcuț a rămas nepermis de mult la jgheab. Boncuța l-a tot căutat, însă nu l-a putut găsi. Și stătea amărâtă tare în căsuță, sperând să se întoarcă degrabă. Dar el a continuat să întârzie, iar ea, îngrijorată, a plecat în căutarea lui. Și a zburat, micuța, pe lângă becuri și prin toate locurile unde știa că l-ar putea găsi. Când voia să renunțe la căutare, a auzit un glas stins, mic, care o striga. Abia reușind să își dea seama de unde vine, Boncuța s-a năpustit asupra unor păhărele în care se topea zahărul. Și nu mică i-a fost disperarea când l-a văzut acolo pe Gândăcuț, cu aripioarele cristalizate, de zahăr, privind la ea cu ochisorii mari.

- Gândăcuț, dragul meu, e târziu. Vino acasă! Ce faci acolo?

- Nu mai pot veni acasă, Boncuțo! Vreau să mă transform și eu în nectar. Uite, aripioarele deja îmi sunt zahăr și de aici mă voi scurge, încet, în marea de nectar. Vreau să aduc și eu cuiva bucurie mare, când mă va bea. Însă eram trist tare că nu am apucat să îți spun. Aș vrea să te rog ceva...

Cu lacrimi mari în ochi, Boncuța s-a apropiat de el, să audă mai bine ce îi spune, căci și glasul i se transforma încet în cristale de zahăr.

- Boncuțo, vreau să te rog ceva... De-acum, seara, să botezi și cu numele meu o oiță. Să-i spui Gândăcuț-Nectaruț. Așa vei știi că sunt cu tine mereu...

Iar ea, tocmai când voia să îi răspundă, a văzut cum se deschide fundul paharului, iar cristalul de zahăr Gândăcuț cade în vâltoarea dulce a nectarului...

FILE DE ISTORIE... ALTERNATIVĂ¹

Decapitarea unui sfânt

(urmărire din numărul trecut)
Turbat de mânie și pentru a fi chinurile domnitorului mai cumplite, sultanul a hotărât să ucidă mai întâi copiii, începând cu cel mare, Constantin și continuând cu Ștefan și Radu. Când i-a venit rândul lui Matei, feciorul cel mic, acesta a început să plângă - el avea doar 10 ani - și s-a ascuns la sânul mamei sale. Atunci domnitorul i-a poruncit să-și urmeze frații și micuțul și-a pus ascultător căpușorul nevinovat pe butucul călăului. Istoricii au scris că toată suflarea care a asistat la masacru a fost copleșită când căpușorul retezat al lui Matei s-a rostogolit spre bunul său părinte, de la care mai aștepta un strop ce căldură și o mângâiere parintească.

Călăul i-a tăiat capul lui Ianache Văcărescu, ginerele domnitorului, iar la urmă i-a venit rândul lui Brâncoveanu, care s-a înclinat liniștit și hotărât, zicând: *Doamne, fie voia Ta*. Iataganul călăului turc a mai sclipit o dată în bătaia soarelui, curmând viața uni sfânt al cărui loc binemeritat se află în calendarul ortodox.

Trupurile martirilor au fost aruncate în Bosfor, de unde au fost pescuite de niște pescari credincioși și îngropate în mare taină într-o mănăstire din Țarigrad. Câțiva ani mai târziu, tot pe ascuns, doamna Maria Brâncoveanu a adus moaștele soțului său și le-a îngropat în Biserica Sfântul Gheorghe Nou și a așezat peste mormânt o piatră împodobită doar cu pajura țării, cu următoarea inscripție discretă:

Cel ce pentru dreapta credință și pentru neam te-ai învrednicit a suferi moarte de martir împreună cu fiii tăi, Constantin, Ștefan, Radu și Matei, și cu Sfetnicul Ianache, Dreptcredinciosule Constantine, roa-

gă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Aplicând metoda cunoscută că, pentru a descoperi un ucigaș, trebuie să afli cui i-a folosit crima *Cui prodest?*).

Toată bănuiala privind trădarea lui Constantin Brâncoveanu a căzut pe capul Cantacuzinilor, întrucât Ștefan Cantacuzino i-a urmat la tronul țării.

Istoricii nu au ținut însă seama de următoarele:

1) Cel ce i-a urmat la tron, Ștefan Cantacuzino era vărul său, fiul stolnicului Constantin Cantacuzino. Constantin Cantacuzino era fratele Doamnei Stanca, mama lui Brâncoveanu; el l-a crescut, educat și iubit ca pe priurul lui copil.

Constantin Brâncoveanu a fost numit Domn al Țării Românești la insistențele predecesorului său, Șerban Vodă Cantacuzino, care pe patul de moarte a lăsat cuvânt să-i fie urmaș și i-a încredințat pecetea domnească. Cantacuzinii ar fi putut numi de la început un domnitor din familia lor în locul lui Constantin Brâncoveanu. Dacă stolnicul Constantin Cantacuzino și-ar fi dorit ca fiul său să ajungă pe tronul Țării Românești nu ar fi avut nevoie să aștepte 25 de ani: putea să o facă în primii ani.

Legăturile de sânge, de educație creștină și chiar de interese erau prea adânci și prea

curate pentru a îndreptăți pe cineva să arunce bănuiala unei trădări asupra Cantacuzinilor. Și în acest capitol de istorie a avut loc o măsluire a adevărului.

2) Puțină lume știe, iar istoricii au „neglijat” total, unele fapte aparent banale:

Unul dintre cei mai apropiați colaboratori ai lui Constantin Brâncoveanu era secretarul său, Antonio Maria Del Chiaro, un evreu de origine italiană care a trăit multă vreme în Valahia. Potrivit istoricului francmasonic Horia Nestorescu Bălcești, temeliile francmasoneriei în țările române au fost puse de acesta. Cât de sincere putea fi relațiile dintre un iudeu francmason și un creștin adevărat este ușor de bănuțit.

Antonio Maria Del Chiaro a fost martor la procesul și execuția lui Brâncoveanu. Nimeni nu s-a întreat: în ce calitate?

Antonio Maria Del Chiaro a fost impus de Înalta Poartă secretar și al urmașului lui Constantin Brâncoveanu, Ștefan Cantacuzino. După 16 luni de domnie, la 25 ianuarie 1716, Ștefan Cantacuzino și tatăl său Constantin Cantacuzino au fost maziliți, închiși în aceeași temniță ca și Brâncoveanu și executați la 6/7 iunie 1716. Antonio Maria Del Chiaro a participat și la procesul și execuția acestora, dar nimeni nu știe... cine a neltit împotriva Cantacuzinilor.

Cu siguranță că nu a fost o întâmplare că după zeci de ani petrecuți în Valahia, pe la curțile domnești, Antonio Maria Del Chiaro s-a stabilit în metropola de pe malul Bosforului. Probabil că-și aranjase culcușul de pe vremea când era secretarul lui Constantin Brâncoveanu.

Unul dintre cei mai apropiați colaboratori ai lui Antonio Maria Del Chiaro era un alt italian pripășit pe la Curtea Domnească, Nicolo de Porta. Din lectura cărții *Fapte din umbră* scrisă de C. Neagu, D. Marinescu și C. Georgescu am extras următoarele: *O altă sursă de informații o constituie corespondența pe care agenții lui Brâncoveanu o in-*

terceptau și o violau fără nici o reticență. Referindu-se la acest aspect, într-un raport adresat împăratului Leopold (reprodus de Hurmuzaki în Documente privitoare la istoria românilor, v. 1, CCLXIX), contele Luigi Ferdinando Marsigli arată că a văzut personal la Brâncoveanu un sac plin cu scrisori interceptate. Italianul Nicolo Porta, secretarul intim și bibliotecarul stolnicului Constantin Cantacuzino, era în același timp specialistul în despeceluirea și deschiderea scrisorilor, precum și închiderea și peceluirea acestora în condiții care să nu permită să se observe că au fost violate.

După măcelărirea Brâncovenilor și a Cantacuzinilor, datorită intrigilor țesute de viperele acuiate pe lângă Curtea Domnească, Înalta Poartă nu a mai avut încredere în loialitatea domnilor băștinași din Țara Românească și a procedat la numirea în înaltele dregătorii a unor străini recrutați din cartierul Fanar al Constantinopolului, care, prin servilismul și labilitatea specifică parveniților, au câștigat încrederea marilor demnitari ai Imperiului Otoman.

În aceste condiții a început pentru țările române epoca neagră a domniilor fanariote, care a durat mai mult de o sută de ani.

(Ieronom Hristea, *De la steaua lui David la steaua lui Rothschild*, Ed. Țara noastră, București, pp. 258-263)

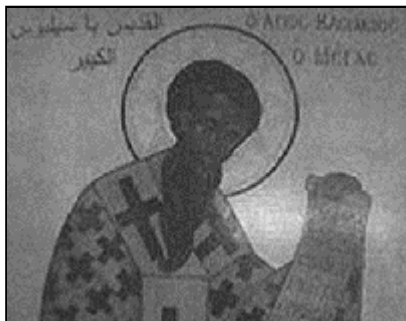
CUVÂNT CĂTRE TINERI

al Sfântului Vasile cel Mare

III

acelaiși lucru am să-l spun și despre scriitori; și mai ales când scriu pentru a face plăcere ascultătorilor. Nu vom imita nici arta de a spune minciuni a oratorilor. Că nici la tribunale, nici în celelalte fapte nu se cuvine să mințim, noi care am ales calea cea dreaptă și adevărată a vieții, cărora prin lege ni s-a poruncit să nu umblăm în judecăți. Vom primi, însă, acele scrieri ale lor în care au lăudat virtutea și au osândit viciul. După cum celelalte ființe se bucură numai de mirosul sau de frumusețea florilor, iar albinele pot lua din flori și mierea, tot așa și aici, oamenii care nu caută în astfel de scrieri numai plăcutul și frumosul pot să scoată din ele un oarecare folos pentru suflet. Trebuie, deci, și voi să citiți scrierile autorilor profani, așa cum fac albinele; acelea nici nu se duc fără nici o alegere la toate florile peste care se așază, ci iau cât le trebuie pentru lucrul lor, iar restul îl lasă cu plăcere. Noi, dacă suntem înțelepți, să luăm din cărți cât ni se potrivește nouă și cât se înrudește cu adevărul, iar restul să-l lăsăm. Și, după cum atunci când culegem flori de trandafir dăm la o parte spini, tot așa și cu niște scrieri ca acestea; să culegem atât cât este de folos și să ne ferim de ce este vătămător. Așadar chiar de la început se cuvine să cercetăm pe fiecare dintre învățători și să le adaptăm scopului potrivit proverbului doric: „*potrivind piatra după fir*”.

Și pentru că trebuie să ne rânduim prin virtute viața noastră și pentru că virtutea este mult lăudată de poeți, mult lăudată de scriitori, dar mai mult de filosofi, trebuie să dăm mai cu seamă atenție scrierilor unor oameni ca aceștia. Nu mic este folosul sădirii în sufletele tinerilor o oarecare înrudire și

obișnuință cu virtutea, pentru că din pricina frăgezimii vârstei, învățăturile unor astfel de oameni se îngif adânc și rămân pentru totdeauna.

Ce oare altceva să presupunem că a avut în vedere Hesiod, când a compus poemele sale, cântate de toți, dacă nu să îndrume pe tineri la virtute? „*Drumul care duce la virtute este la început anevoios, greu de străbătut, plin de mult sudoare și durere și cu urcuș. Din pricina asta nu poate oricine pune piciorul pe el, pentru că merge drept în sus, și nici să ajungă cu ușurință în vârful cel care a pus piciorul pe el. Dar cel ajuns sus poate să vadă că drumul este neted și frumos, că este ușor și lesnicios de mers pe el și mai plăcut decât celălalt drum, care duce la viciu, pe care fiecare îl poate lua îndată, că-i este la îndemână*”, a spus acest poet¹.

După părerea mea, Hesiod n-a spus cu alt scop aceste cuvinte decât ca să ne îndrume la virtute, să ne sfătuiască să fim mai buni și să străbatem cale virtuții fără să ne moleșim în fața greutăților, înainte de a ajunge la sfârșit. Dacă un alt scriitor a lăudat virtutea la fel ca Hesiod, să primim cuvintele lui, că ne duc la același scop.

¹ *Lucrări și zile*, 286-290.

RUGĂCIUNE DE DIMINEAȚĂ

Doamne, Iisuse Hristoase, ajută-mi ca astăzi toată ziua să mă lepăd de mine însumi, că cine știe din ce nimicuri mare vrajbă am să fac și astfel, ținând la mine, să te pierd pe Tine.

Doamne, Iisuse Hristoase, ajută-mi ca rugăciunea Preasfântului Tău nume să-mi lucreze în minte mai mult decât fulgerul pe cer, că nici umbra gândurilor rele să nu mă întunece, căci iată păcătuiesc în tot ceasul.

Doamne, Cea ce vii în taină între oameni, ai milă de noi, că umblăm împiedicându-ne prin întuneric. Patimile au pus tină pe ochii minții, uitarea s-a întărit în noi ca un zid, împietrind în noi inimile noastre și toate împreună au făcut temnița în care te ținem bolnav, flămând și fără haină, așa risipind în deșert zilele noastre, umbriți și dosădiți până la pământ.

Doamne, Cel ce vii între oameni în taină, ai milă de noi, arde spinii patimilor noastre și fă lumină sufletelor noastre.

Doamne, Cea ce vii în taină între oameni, ai milă de noi, vino și Te sălășluiește întru noi, împreună cu Tatăl și cu Duhul Tău cel Sfânt. Căci Duhul Sfânt se roagă pentru noi cu suspine negrăite, când graiul și mintea rămân neputincioase.

Doamne, Cel ce vii în taină, ai milă de noi, căci nu de dăm seama cât suntem de nedsăvârșiți și cât ești de aproape de sufletele noastre, și cât ne depărtăm noi prin păcatele noastre.

Ci luminează lumina Ta peste noi, ca să vedem lumină prin ochii Tăi, să trăim în veci prin viața Ta.

Lumina și Bucuria noastră, slavă Ție! Amin.

Facere a Părintelui Arsenie Boca

Jocul anului 2009

Precis că ați auzit, și v-ați și întrebat, ce o fi aia *Pandemie*?

Ei bine, este cel mai nou și mai de succes *joc* al anului 2009, produs de firma „*Pandemic & Co.*“ Este un joc de societate interactiv. Deși a apărut abia în 2009, îl joaca toata lumea.

Scopul jocului este de a combate cât mai eficace posibil o boală contagioasă, care se răspândește în toată lumea. Puteți alege diferite figuri de joc: medici, politicieni sau oameni de știință. Sau chiar șef de marketing la un concern farmă, care dorește să-și tripleze câștigul. Pentru un astfel de rol primiți din start două miliarde de Euro bonus în jetoane. [...]

Pentru a face jocul mai atractiv, puteți să faceți pariuri pe jetoane, ca de exemplu: Ce este mai mortal, vaccinul sau epidemia? Aveți grija să nu pariați prea mult, ca să nu rămâneți de fazan.

Apropo, o data cu echinocțiul de primăvară (21 Martie) va apărea o nouă variantă a jocului, versiunea de primăvară gripată 2010, mai evoluată. În aceasta veți putea alege între o nouă tulpină virală virtuală, desigur complet imprevizibilă și invizibilă, total mutantă și transmissibilă de la guvizi la oameni, sau un atac bioterorist cu virusuri mutate dintr-o parte în alta (principiul Alba-Neagra), până vă apucă amețeala și panica.

Intrați în joc! E palpitant!

Pentru mai multe detalii consultați:

<http://www.quibono.net>

